

ker det offentlige fra paa en forstandig Maade at have Indseende med Skolen.

Men naar jeg saa skal nævne det Punkt, hvor jeg mener, Lovforslaget har sine Brøst, maa jeg gentage det, som er sagt af forskellige Talere: Jeg beklager, at det pædagogiske Tilsyn ikke er af fuldt ud pædagogisk Art og intet andet, at dette Tilsyn er et pædagogisk-kirkeligt og ikke et rent Skoletilsyn. Den Opgave, der ligger for, er en Skoleopgave, en pædagogisk Opgave og intet andet, efter sin egentlige Karakter, og som saadan burde den løses. Naar man nu vil bevare en Del af det kirkelige Tilsyn, burde der være givet meget tvingende eller overbevisende Grunde for det. Jeg kunde tænke mig, at man havde henvist til Religionens Stilling i Skolen. Saa vidt jeg har kunnet se, er det imidlertid ikke bragt frem, i hvert Fald ikke af den højtærede Kultusminister paa nogen afgørende Maade. Jeg kunde tænke mig, at man havde fremdraget Sparsommelighedsmomentet, men saa vidt jeg kan se, er dette heller ikke draget frem. Maa jeg i Forbigaaende gøre den Bemærkning, at jeg har en Fornemmelse af, at Pengene skulle ud af dette Lovforslag, at der her foreslaas en Reform, man har villet slippe saa billigt fra som muligt, og jeg maa ud fra mit radikale Synspunkt sige, at jeg beklager den Selvfølgelighed, hvormed man den ene Dag giver Penge ud til Militærvæsenet, men med samme Selvfølgelighed bevarer Tavshed om, at der skal gives Penge ud til Skolevæsenet. Men lad det nu være, hvad det være vil med Forsvaret, saa forekommer det mig, at der er tvungne Grunde for, at det pædagogiske Tilsyn skal være rent pædagogisk. Disse Grunde ere nævnte. Den for mig afgørende er, at jeg synes, at den tidligere Udvikling fører henimod dette, at hvor et Felt kan afstikkes klart og fast, skulle de Opgaver, der foreligge indenfor dette, løses herindenfor. Hvis man f. Eks. i Københavns Kommune i dette Øjeblik vil ansætte en Mand i en overordnet Stilling, tager man ham ikke fra et helt andet Omraade, men forlanger, at han skal have arbejdet sig op gennem alle Graderne, og hvorfor? ganske simpelt, fordi der er noget, der hedder dels Retfærdighed med Hensyn til Anciennitet og Avancement, men dels og

navnlig, fordi en Mand skal høre hjemme paa de aandelige og praktiske Felter, hvor han har gennemarbejdet Sagen. Han skal ikke eksistere i denne Sag ved Siden af som Dilettant; jeg understreger stærkt dette Ord Dilettant, thi det bliver jo den Rolle, som Præst og Provst skulle spille for Fremtiden i Skoletilsynet.

Nu er jeg af den Opfattelse efter hele det Indtryk, jeg har faaet af den højtærede Kultusministers aandelige Fysiognomi, at han i Virkeligheden slet ikke staar denne Betragtning fjern, men at naar han har fjernet sig fra den, skyldes det maaske dels Hensyntagen til, hvad der lettest kan gaa gennem begge Rigsdagens Ting, og dels Hensyntagen til en vis uklar Tidsaand, som han maaske mener, at han ikke kan komme udenom. Men jeg kan dog ikke lade være at henstille til den højtærede Kultusminister, om han ikke under Sagens videre Gang kunde gøre os den Tjeneste at strække sig saa vidt som muligt paa dette Punkt; jeg tror, at det til syvende og sidst vilde gavne Sagens videre Gang, og naar det ikke strider mod hans egen inderste Overbevisning, kan jeg ikke se, at han kunde have noget mod, hvis det kunde jævne Vejen, at imødekomme de Røster, som forlange et klart pædagogisk Tilsyn. Jeg er saa heldig at kunne støtte denne Betragtning med en Udtalelse, som vel lige er kommen de fleste af dette Tings Medlemmer i Hænde, den er fra det bekendte Ugeskrift "Tiden", som udgives af et Medlem af dette Ting, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Dette Blad aabner altid med en Indgang, en Indgang, som tidt og ofte former sig som en stilfærdig Indgangsbøn om alle Ulykker for de Folk, som den højtærede Skribent ikke synes om. Jeg synes, at noget af dette præger denne Artikel i Dag. Denne Artikel resumerer hele sin Opfattelse og sin Betragtning i dette: Vi vente os ikke meget af det forelagte Lovforslag; kan der komme en Lov ud deraf med en brugelig Skolekommission, ville vi være tilfredse. Egentlig gør Artiklen det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds' (K. M. Klausen) Ord til sine, at man maa hellere indtil videre blive ved det bestaaende, eller, hvad der bliver det samme, hellere ingen Lov